

Lars Elgidh: De Forelskede I Tilværelsen

Forlaget L.E. – Art, 2000

I LEVER KUN, FORDI I DRØMMER

Ørkenlandskabet lå øde hen efter de mange atomprøvesprængninger, der havde fundet sted. Alting, næsten, var udslettet, og hver gang De Autoriserede sprang en ny af slagsen, forsøgte de få tilbageværende at bygge nye huse med senge til deres vanartede børn, så de havde muligheden for at drømme om andet end disse enorme brag, der altid fik børnenes drømme til at ryste. Pludselig, når et barn drømte, opstod et hvidt lys efterfulgt af et kvantespring, hvilket også var teknikken bag disse enorme brag.

Kvantespringene, i de tilbageværende børns drømme, foregik i løbet af mikrosekunder, og bestod af et tankeassocierende netværk, som gjorde det muligt for hver og én at deltage i hinandens drømme, når de først havde lukket af for den ydre verden. Derfor var det yderst vigtigt, at alle børn blev lagt i seng på samme tid, for ellers kunne netværket ikke gøre det umulige muligt.

De nætter hvor der var flest brag, krøb børnene ind til deres forældres varme kroppe, for at udholde de elektriske stød i hjernebarken, som bragene fremkaldte. Nogle børn foretrak deres fædre, andre mødre, og nogle børn havde ingen om sig, så de holdt helvede ud, ved at indånde dyrepels, som de havde fået af de andre børn, der havde haft dyr i hjemmet. Det var kun de børn, der havde valgt at sove alene, der fik udleveret dyrepels, ellers blev de spurgt om at sove hos dem med forældre.

Det var et velorganiseret samfund De Tilbageværende havde opbygget, - alle vidste deres plads, som de havde valgt i samråd med de andre, og alle havde muligheden for at ændre deres plads, som tiden gik i dem. Når børnene gled over i puberteten, fik de besked om, at de nu havde muligheden for at ændre deres plads karakter. Børn som i tiden inden deres pubertet havde arbejdet med at samle rester efter de store brag, kunne nu få lov til at indsamle rødder eller snegle, som var den eneste ernæringskilde De Tilbageværende havde.

I den lille by, som hovedsageligt bestod af huler under jorden, var der én vis mand og én vis kvinder. De havde retten til at eksperimentere med at få planter til at gro, for de var de eneste der havde viden herom.

De havde, udover at være blevet udnævnt til vise mennesker, en stor kærlighed for de planter de arbejdede med, og en nærmest enorm kærlighed for hinanden.

Det var der ingen af de andre voksne der vidste, men tit og ofte drømte et barn om disse to personer, for derefter at få klare billeder om en verden, hvor der var masser af mad, der hang på grene så fine som de flotteste planter. Derfor var de vise, i børnenes verden, håb for en bedre verden. Hvilket hverken Anklars eller Smælis havde det mindste imod, for de havde også engang været børn, dog verdenen havde set meget anderledes ud end i dag.

Anklars og Smælis voksede op sammen på en gård i Yderdistrikterne, som var navnet på

områderne, der lå udenfor den farlige zone 451, der i daglig tale blev kaldt Zonarplex, eller blot Zonen som børnene sagde den hed.

De to, dengang børn, Anklars og Smælis, havde leget sammen med dyrene på gården, slået græs sammen, med den store benzindrevne maskine som de havde på næsten alle de nærliggende gårde dengang. De havde badet hinanden, da de var syv, og moret sig kosteligt, da de hver især var blevet studenter ved Det Taboliske Universitet, som lå nogle mil, fra hvor de boede. De havde senere udvekslet små kindkys, og holdt i hånd ved forskellige fester, hvor der havde været alt andet end rødder og snegle som mad.

Smælis havde været med, da Anklars købte hans første motordrevne bil, der kørte på ægte benzin, som ellers var en mangelvare, og hun huskede stadig, hvordan han havde lagt armen om hende, da de havde kørt meget stærkt, og fortalt hende, at han altid havde haft meget stærke følelser for hende, mere end blot en ven. Hun havde, ved samme lejlighed rejst sig op i den åbne sportsvogn og råbt til hele verdenen, at hun elskede Anklars. Han havde også rejst sig op og råbt, at han elskede Smælis, fordi ...

Han vidste ikke hvorfor, han elskede hende så højt, som han gjorde, og dette selvom de aldrig havde boet sammen eller elsket sammen, eller drukket kaffe på sengen dagen efter, eller ... han vidste det ikke, han vidste bare, med hele sit hjerte, at han elskede Smælis, og at han havde gjort det lige siden første gang, han havde set hende i skolegården.

Smælis havde det på samme måde med Anklars : Hun elskede ham, lige siden første gang hun så ham i hans egne tanker vandre rundt midt i et af blomsterbedene i skolegården.

Da busserne en dag kom for at hente alle børnene, blev kontakten mellem de elskende afbrudt. Det var sommer 2103, at De Grå havde besluttet, at alle personer under femogtyve skulle transporteres til Zonen, for at indgå i et samfundsrelateret projekt, der skulle gavne hele menneskeheden over femogtyve år.

Afsted de for med bussen. Der blev grinet, pjattet og underholdt, men Smælis savnede Anklars, og Anklars, der sad i en anden bus, savnede Smælis.

Der skulle gå tyve år, inden de så hinandens ansigter igen. Det havde regnet meget i begge deres hjerter igennem årene. Anklars havde forsøgt at sende breve, til hvor han troede Smælis var, men hun havde aldrig fået dem, indrømmede hun, da de første gang så hinanden igen.

Smælis – er det virkelig dig ? Udbrød Anklars, mens tårerne trillede ned af kinderne. Ja Anklars, svarede den rynkede kvinde tilbage, ja det er stadig mig, og mit blod der strømmer gennem årene. Åh alle disse år min ven. Nej, jeg sagde årene, korrigerede Smælis ham. Alt dette foregik, mens Den Vanvittige Sol kogte omkring dem, så den gamle asfalt, der var lagt før Zonens tid, boblede som fugleæg på en pande.

De blev først forsonet, efter at Anklars havde fortalt hele historien om de store brag, der var årsagen til, at han hørte dårligt, og Smælis havde fortalt, at hun ligeledes havde skrevet stakkevis af breve. Da hun havde sagt dette, skete der noget underligt imellem dem, - det var som om et ædelt, gammelt åndeligt bånd imellem dem kom frem, blev styrket og de så

hinanden i øjnene lang tid, inden de udbrød i kor : Jeg elsker dig.

Forsoningen imellem de evigt forelskede var sket for nylig. Der var sket en fejl i Hovedcomputeren, som var årsagen til at disse to mennesker nu kunne mødes igen. De snakkede til langt ud på natten, og overhørte instinktivt de store brag foroven, i den kongebå himmel, for der var trods alt vigtigere ting end helvede at snakke om.

Dagen efter serverede Smælis kaffe for Anklars på sengen. De havde udover at udveksle ord, udvekslet kropsvæsker i stort omfang. Aldrig før havde Smælis eller Anklars omlevet noget lignende, og det selvom at de var på vej mod halvfjerds år. Efter kaffen, som Smælis havde lavet ekstra stærk, som hun mindedes at Anklars kunne lide den, kravlede de op af trappen fra soveværelset, som var en hule under jorden, til drivhuset, som Smælis selv havde bygget af rester fra De Store Brag.

Den bagende, nærmest øredøvende sol, og ørkensandet gjorde dem altid møre i sindet, så uden omsvøb spurgte Anklars, om ikke de skulle lade solen passe sig selv og gå ned i soveværelset igen. Smælis blev smigret, det var første gang i næsten halvtreds år, at nogen havde fået hende til at føle sådan, så hun svarede ja, og rakte Anklars hendes hånd, så hun kunne støtte sig til ham på turen ned under jorden.

Da de kom ned i den mørke hule, tænkte kvinden et hav af stearinlys, og forklarede at sådan havde hun altid drømt om, at man gjorde, hvis det var én man virkelighed holdt af, som man ... Hun blev tavs, og grinede lidt i sig selv over situationen, inden Anklars lagde hans faste arme om hendes hals. Hun lukkede øjnene, og blev langsomt, langsomt guidet hen imod sengen, hvor indholdet i begge hovedpuder var brevene fra Anklars. Hun lod sig rive med af de mange gemte, men ikke glemte, følelser, og havde sex som aldrig før med manden igennem hele sit liv.

De kom begge til uanede højder, til steder i deres psyke de aldrig før havde været, og da seancen var færdig, talte de længe, om ting de ellers aldrig havde talt om.

Landsbyen ellers var øde, - børnene som ikke havde nogen forældre var blevet fjernet, rykket videre i det store puslespil, som ingen i landsbyen kendte reglerne for. Kun den sorte dreng Josef var tilsyneladende Ovenpå, som indbyggerne kaldte området foroven hulerne. Han legede med de to små piger, Othello og Ninag, som var børn af den berygtede pistolmand Jasug, der altid var mand for vold og ødelæggelse. Der løb sågar rygter, om at han var placeret af De Autoriserede til at give oplysninger videre til fjerncomputeren, så de havde kontrol over Frigiv, som landsbyen kaldtes.

Jasug har halv japaner, og havde selv opfundet hans navn, da han var blevet placeret i Frigiv. Årsagen var, at han havde en broget fortid som storforbryder, og derfor ikke ønskede at nogen skulle genkende hans navn, nu da han skulle være her resten af hans tilværelse. Ingen dårlige rygter, så hans blodtryk ville stige, og han skulle lægge hånd på nogen, som han ikke brød sig om.

Rundt om ham, når han sad ved det store plastiktræ, sad altid en snes børn, i alle aldre, og

hørte ham fortælle om sine bedrifter, der var foregået i en anden verden, sluttede han altid med at sige. Men børnene drømte alligevel om hans heltemod. Om natten når ulvene kom for at tage deres drømme og forvandle dem til mareridt.

I børnenes verden var ulvene symbol på alt det onde i de voksne, for om natten, når solen var slukket, kunne de høre hyl Ovenpå. Og hvis et barn ikke var kommet Nedenunder, når det var tid til at sove, så forsvandt barnet ud af denne verden for altid.

En aften, da alle børnene sov, sneg Smælis sig Ovenpå, selv om hun vidste, at det måtte man ikke. Anklars sov, så hun ville ikke vække sin mand, for at beskytte hende hvis der ventede hende noget andet, end blot nattens mørke. Hun var alligevel snart halvfjerds år, så hvis hun skulle gå hen og dø, af hvad hun så, så ville det ikke være for tidligt.

Hendes sind magtede ikke, at fatte hvad hun så, da hun åbnede den lille lem, og krøb op i mørket. Ved de første skridt skete der ingenting, men pludselig så hun ind i øjnene på et monster, som hun havde meget svært ved at beskrive overfor de andre, da hun ved Guds hjælp havde fundet tilbage til hulerne Nedenunder.

Jamen hvad så du min kæreste, spurgte Anklars. Jeg, jeg så et monster... ja faktisk tusindvis af monstre. Hvad mener du, spurgte Anklars igen. Jeg så, at himlen var oplyst af store brag, som paddehatte voksede de store brag mod den før kulsorte baggrund. Og foran, nede på vores jord, gik tusindvis af hvileløse misfostre omkring,... nærmest guidet af en større kraft, jeg ved ikke ..., måske er det Fjerncomputeren, der laver spillopper med os, svarede Smælis, nu mere fattet. Hvordan så misfostrene ud, blev Anklars ved. De lignede børn på syv-otte år, der havde leget alt for meget ude, mens De Store Brag lyner og tordner. Så, så, du skal ikke mere være bange, - nu er du trygt Nedenunder med alle os andre, der holder så utroligt meget af dig,... det ved du da, lad nu være med at tænke mere over, hvad du så Ovenpå. I skal lige høre resten, blev Smælis ved. Når jeg så de små misfostre i øjnene, var det som om, at de havde evner udover vores : De kunne aflæse og fremprovokere mine værste mareridt ..., de værste jeg har haft igennem hele mit næsten halvfjerdsårige liv, - dét var chokerende. Smælis begyndte at græde, da hun huskede billederne, hun havde set, og Anklars trøstede hende. Så, så, sagde han igen : Du skal ikke være bange ..., læg dig her i mit skød og forsøg at tænke på noget dejligt. Som hvad, spurgte Smælis. Som at jeg nu beder dig, om at svare på et spørgsmål. Ja sagde Smælis, nu helt bevidst. Vil du gifte dig med mig du smukke Smælis, spurgte Anklars. Ja, dét vil jeg med hundrede procent sikkerhed, det vil jeg meget, utroligt gerne, svarede hun, mens hun så dybt ind bag Anklars brunblå øjne.

Næste dag var alle planterne i Smælis drivhus ødelagt, og Smælis havde besvær med at bevæge sig omkring, fordi billederne fra natten stadig var kraftige. På nogle af planterne så det ud, som om et barn havde bidt i bladene, så Smælis blev nysgerrig og ledte hele eftermiddagen efter årsagen.

Min Gud, min Gud, hjælp mig, udbrød hun, da hun var i gang med at lede bag nogle tønder : Et af misfostrene lå sammenfaldet, som om dens herre havde sluppet snorene i dens krop. Hjælp mig,... hjælp mig for pokker, kom, kom, kom nu ... red mig, før den vågner. Hun råbte

forgæves, de andre var gået Nedenunder for at spise frokost, det var kun Jasug, der var blevet tilbage. Han reagerede lynhurtigt, men Smælis havde svært ved at acceptere, at det lige netop var ham, der heller ikke havde kunnet få tilfredsstillet sin nysgerrighed frem for frokosten. Hun undrede sig kortvarigt, mens hun så ham løbe imod hende, så den støvede ørkenjord omkransede hans legeme med tåger. Hurtigt placerede han sine tørre læber mod misfostrets mørkeblå mund, holdt den tæt på næsen og hev vejret dybt ned i lungerne, inden han udåndede i den slappe krop. Misfostret reagerede først tredje gang, ved at der sivede hvid væske ud af mundvigen. Pludselig sprang de små øjne op, og misfostrets udseende skiftede for et kort øjeblik til et helt almindeligt barn, hvilket forbløffede Smælis og Jasug i den grad, at de slap barnet og sprang flere meter væk.

Barnet begyndte i samme stund de slap grebet, at bevæge læberne, som om det formulerede en sætning. Jasug tog sig mod til og trådte nærmere. Pas på, advarede Smælis, det ligner et barn, men det er djævelen selv. Ja, ja, svarede han og gik helt frem til barnet, for at lytte efter hvad det havde at sige. Jeg hedder Logføk og stammer fra Island ..., kender du Island, spurgte barnet. Nej svarede Jasug, og så bedrøvet på den lille pigekrop, hvis ydre skiftede, på en simrende måde, mellem misfoster og barnet Logføk. Hvor stammer du fra, spurgte den lille pige. Jeg stammer fra Jerusalem, et sted du kun kender i dine drømme. Jamen er du så ikke ..., du ligner ihvertilfald I lever kun, fordi I drømmer, sagde barnet afslutningsvis og skiftede til et helt misfoster. Hvad sagde hun, spurgte Smælis. Hun sagde : I lever kun, fordi I drømmer.

DER ER INGEN SANDHED, KUN DEN VI SELV LAVER

Alle børnene i Frigiv havde om natten drømt, at en fremmed kom til byen. En stor mand i ånden der kunne lede dem alle mod en bedre verden kun set i drømme. Han kom. Men han havde pestens ånde omkring sig, så børnene begyndte at betvivle deres fælles drømme.

Dagdrømmeri var forbudt i den lille landsby, for de vise havde en stærk fornemmelse af, at Fjerncomputeren kunne aflæse deres drømme. Derfor skulle det kun foregå om natten i et fælles drømmenet.

Om morgenen da ørkenstøvet stadig lå i bero, lød der pludselig banken på Hovedlemmen ned til hulerne, hvor alle drømte om evighedens lyskugler, glade aber og frugttræer, med en banken i hjertet som om noget ondt var på vej ind i hver og én af dem.

Det var Anklars, der vågnede først, ved hjertesmerter, og kunne straks høre, at der var nogen, der bankede på Hovedlemmen. Han var Gud ske lov ikke et barn, så drømmenettet blev ikke forstyrret ved hans bratte opvågning.

Han kravlede op af den samme stige, som Smælis havde brugt nogle dage før, og som han kom tættere på lyden, blev hans hjertesmerter større. Han tvivlede på, om han skulle åbne, men han håbede altid på det bedste i verden, så det ville nok gå, tænkte han, mens han drejede den store nøgle for at se ud i intethedens mørke legeplads. Hallo, sagde han, er der nogen. Intet svar. Hallo, forsøgte han igen, ... er her virkelig ingen. Pludseligt rejste mørket sig for ham, som om et gigantisk tæppe havde ligget udover hele det område, han kunne skimte, og som nu trak sig sammen, så det blev til én. Hallo, hallo, sagde hvad der virkede til at være en person i sorte klæder. Hej svarede Anklars, da han med ét var blevet meget lille, og fordi han troede, at han måske havde kontakt med sin egen forestilling om Gud. Jeg leder efter en lille fætter, der kalder sig Anklars, sagde intetheden. Jamen det er mig kammerat ..., hvad må jeg kalde dig, spurgte Anklars. Du må kalde mig ..., pludseligt bredte mørket sig igen, til det var overalt, og Anklars skimtede noget glinsende, som han havde en dræbende lyst til at række ud efter. Hurtigt Anklars – ned, det er Døden, der er ved at slagte dit smukke ansigt, lød det fra Smælis. Anklars løb, alt hvad han kunne ned ad trapperne, rundt om hjørnet, op i sengen ...men så stadig Ingenting for sig. Nej, nej, sagde Smælis, - det er ikke Ingenting, du ser for dig, det er bare den sorte metaldør ..., du ved, vi er stadig under jorden i bunkeren, som De Autoriserede engang byggede til os. Der lød tvivl i hendes stemme, så hun skyndte sig at fortælle noget andet : I morgen skal vi forsøge at komme videre med Rejseplanten, - vi skal prøve at forbedre den, så vi kan rejse langt, langt væk herfra. Anklars svarede ikke, men lå med stirrende øjne hen imod døren. Anklars, er du ved at være o.k., spurgte Smælis. Nej, svarede han, jeg tror vist, at jeg hører stemmer i mit hoved. Smælis blev forskrækket, men forsøgte at camouflere hendes stemningsleje ved at tale videre. Det har også været hårdt for dig, sagde hun, - alt det pres og stress – dét har du ikke godt af, så skulle vi ikke tage os en kop varm the, og få snakket lidt. Anklars svarede ikke, han blev bare liggende, og Smælis mente at kunne høre, at han talte med nogen.

Om morgenen, da de lydløse lyståger og nattens Ingenting var forsvundet, kravlede alle

beboerne op af hulerne for at holde morgenmøde ved det store plastiktræ. Jasug og hans børn var der og alle de andre, men Anklars lå med et stirrende, ængstende blik rettet mod metaldøren i Smælis soveværelse.

Jeg er Ingenting, blev der pludseligt skreget nede fra hulerne. Nej, du er dine vågne drømmes ..., sagde Jasug tavst, og trist til mode over at Anklars havde det dårligt. Han blev afbrudt af Smælis, der straks sagde : Jeg synes, at der så længe jeg har kendt dig Jasug, har været noget underligt ved dig, - som om du ikke hører til her. Vi er mange, tror jeg, som regner dig for spion for De Autoriserede, men at du har følelser, vidste vi ikke. Jeg glemmer aldrig, aldrig, hvad misfostret sagde til dig, at den mente at kende dig,... du skulle vist have noget historie i dig, som vi andre ikke kender, og nu har du kraftedeme bare at hoste op med det dit svin, skreg hun ind i Jasugs ansigt.

Han, Jasug, rejste sig, og pludseligt var det som om et lys skinnede igennem de tavse skyer, der var levn fra nattens store brag. Jasug sagde : Mit rigtige navn er Jesus, men I har fået lov til at kalde mig mit kælenavn, Jasug,... jeg er kommet her fra Gud for at lede jer, og frelse jer, hvis I skulle få det dårligt, populært talt. Men ingen af jer skal nogensinde tror, at jeg er ondskaben selv, for den side ejer jeg ikke i mine drømmes inderste kredsløb, - men jeg ejer et blåt værelse, hvor der er en lille mælkeskammel, et plastikbord og en seng. Dét er mine materielle ejendele, men langt vigtigere er mine egenskaber som menneske, for det er – i bund og grund -, hvad jeg er, selvom jeg er Guds Søn.

Forsamlingen blev helt tavs, og snakken begyndte at tage fat. Kort efter, som den første rullende sne ved en lavine, rejste den ene efter den anden sig op, og fortalte om deres syn på Jasug, og senere begyndte sneen for alvor at rulle ned ad bakken : Han skal dø, var konklusionen. Ja, han skal dø, som den imaginære Jesus-efteraber han er, lød det i kor. Dø, dø, dø dit svin, skreg nu alle, bortset fra børnene som var drevet i læ bag et par ørkenbuske.

Med meget besvær fik den lille landsbys voksne beboere bygget et mandsstort kors, som de kunne nagle Jesus fast på. Uden den mindste trækning, blev Jasug naglet solidt fast til korset, med megen omhu og flid, og langsomt, langsomt, som når lavinen standser, blev korset rejst foran Hovedlemmen. Ja, sagde en af tilhørerne pludselig : Så skræmmer han nok Ingenting væk om natten, så vi kan lege herude ... Sikkert svarede Smælis med en knugende smerte i brystet, for hvad hun havde sat i gang.

Om aftenen havde samtlige børn svært ved at falde i søvn. Det var som om, den gode ånd i dem hang til tørre på korset over dem. Et par af dem forsøgte sågar på at snige sig ud i natten. Men de var ikke kommet længere end til stigen, der rakte mod himlen, inden de hørte Smælis stemme i den mørke korridor.

I skal ikke lyve overfor jer selv, lød det svagt fra mørket. Jeg var overbevist, om at det var den vise, der sad på lur, overfor hendes egen skyldfølelse, tænkte et af børnene, da de var på vej i seng.

Fordi drømmenettet var blevet brudt, var alle børnene usamlede og flade for energier den næste morgen. De udgjorde heller ikke deres plads i Frigiv : De sang ikke i dag, som de

plejede, og det observerede Jesus, der havde hængt på samme sted hele natten.

Hvorfor synger I ikke i dag mine børn, spurgte han. Vi synger ikke ..., dig må vi vist slet ikke tale med Jasug. Selv hans egne børn måtte – under ingen omstændigheder – nærme sig deres egen far. Fader Vor. I løbet af eftermiddagen sneg hans unger, Othello og Ninag, sig hen til ham, for at give ham noget vand, men Smælis opdagede det, og selvom hun havde været oppe hele natten, afbrød hun lynhurtigt kontakten mellem de tre udstødte. Udstødte fordi selv børnene nu var blevet til fremmede, som ingen ville kendes ved, og da moren, Jomfru Maria ikke var tilstede, måtte børnene klare ærterne selv. Det gik også fint, indtil deres kartoffelplanter tørrede ud, én efter én gik de ud som et lys.

Det var først, da Jesus spurgte hans far om hjælp, at de to rødder fik deres ernæringskilde igen, - brat, ud af det blå, rejste planterne sig igen, og hvis de sparrede godt, kunne planterne række måneden ud. Hvad der skulle ske siden hen, var de ikke klar over, men grublede over det i en grad, der fik de andre børns forældre til at væmmes over Smælis.

Men Smælis havde også sit at se til : Hun havde besluttet sig for at vogte over Jesus, indtil hans død, og samtidig skulle hun have overskud til Anklars, der var blevet en grøntsag, der skulle laves med ske og ikke forstod, hvad der blev sagt til ham.

En dag skete der noget. De Store Brag holdt underligt nok op med at brage om natten, og et par aftener efter var natten blevet et fristed for hele landsbyen. Her kunne de tumle sig, og gøre alt det som de ikke havde nået i løbet af dagen. De fleste fik det meget bedre psykisk, og mange rygsmærter forsvandt sporløst. Flere af børnene begyndte at tegne og male om natten, fordi natten er fantasiens legeplads, sagde de, når man spurgte.

Flere år efter kom en fremmed ridende til byen. Landsbyen havde ikke forandret sig spor, bortset fra at Othello og Ninag ikke mere havde Jesus som deres kødelige far, men havde fået nye forældre, og at Smælis var død af hjertesorger, over at hendes livs kærlighed var blevet en grøntsag, som kort efter, at hun var gået hinsides, ligeledes var ebbet bort til de overjordiske græsmarker.

Den fremmede kom ud af ingenting, og blev modtaget med al den skepsis, som den tredje fremmede der kommer til landsbyen nogensinde, har fortjent. Han blev siddende på sin hest i flere dage, efter at han var kommet helt hen til nedgangene i jorden og det store plastiktræ, der virkede på den fremmede, som var det midtpunktets nerve i Frigiv. Ingen skilte havde ledt ham på vejen derhen, han havde blot fulgt hestens intuition, forklarede han, da han på sjette dagen steg ned fra hesten, og tog sig, uden at spørge, en kop kaffe fra kedlen over bålet.

Hvem er du fremmede, spurgte Josef, den sorte dreng der også var kommet til Frigiv, uden at nogen forstod hvordan. Jeg er en satan, sagde han og slog derefter op i en hæst, faretruende latter. Nej, rettede han sig selv, og rømmede sig, ... nu må du ikke misforstå mig, men jeg har det ikke så godt. Hvad er der i vejen med dig, spurgte Josef. Jeg har alt, alt for mange historier på mit hjerte ... du ved : Hjerte rimer på smerte, - vil du høre én. Ja, svarede den sorte dreng med de store øjne og de store læber. Ja, fortæl mig én fra de fremmede lande, som du har været i ..., kom nu. Ordene flød over de koksgrå læber, og de grønne øjne begyndte at skinne,

da den fremmede langsomt bevægede sin mund for at formulere de rette ord.

Med samme forsigtighed, som når man flår pelsen af en hare eller lægger bladguld på et alter, kom ordene ud af den lille mands mund : Jeg vil begynde med slutningen, og det er død, men før døden kommer livet ... ikke sandt min nye ven, spurgte han stift, som om han ikke var vant til at fortælle. Ja svarede den sorte, spinkle dreng, - fortæl nu noget mere. Ja, ja ...

Pludselig faldt den fremmede omkuld i spasmatisk kramper, et syn som Josef aldrig havde set før. Hvad er der i vejen, fortæl nu den historie ..., du laver bare fis ikke, spurgte han, mens den fremmede forsøgte at få noget op af sin højre lomme. Så hjælp mig dog for helvede din lille sorte lort, råbte han. Hvad er der, hvad skal jeg gøre, svarede den lille sorte lort. Tag mine piller, mine piller ..., han trak dybt efter vejret, og var nu begyndt at ralle, som en vingskudt fugl. Er det dem her, udbrød den lille sorte, da han havde fået fat i nogle lyserøde piller, en farve som den sorte aldrig havde stødt på. Ja – giv mig et par stykker og hent så en øl. Det sidste bemærkning fik den fremmede til at slå op i latter, og da Josef ikke vidste, hvad øl var, løb han som ét stort spørgsmålstegn hen imod hulerne, for at spørge en af de voksne om hvad det betød.

Da han, forpustet, kom tilbage til den liggende mand, havde manden nu rejst sig og var begyndt at gå hvileløs rundt, indtil noget i ham stoppede op og satte ham på bænken ved det store plastiktræ. Er det her midtpunktet for jeres landsby, spurgte han en forbipasserende. Ja, det må man da sige, svarede vedkommende. Jeg hedder Jackiag, begyndte den fremmede. Du er da den nye, der kom ridende for nogle dage siden ikke. Du, og kun du, kan bare kalde mig for Jack. Nåh men så gør jeg det, ... jeg hedder for resten Kalugaf, og er født her for mange år siden. Hvordan var der her, da du var barn, spurgte Jack den solbrændte mand med plastikposen på ryggen. Her var ..., han trillede med øjnene i et kort tidsrum, inden han begyndte at tale, det bedste sprog han havde lært af sine forældre.

Da jeg var barn, nej ... jeg tror, at det er bedst, hvis jeg begynder helt forfra, fra begyndelsen af enden :

Jeg er selv femogfyrre år, og nu har vi år

2103, så i år 2063, da jeg var fem år, opdagede nogle forskere, at nogle børn var meget, ja faktisk yderst, forskellige fra de andre børn, som de legede med. De fandt ud af, hævdede de, at nogle børn havde et immunforsvar overfor radioaktive stråler, og at disse børn desuden havde et indbyrdes drømmenet, som de kaldte det. De vidste bare ikke hvorfor, men de besluttede, med politikernes hjælp, at disse børn skulle varetages af landets sikkerhedstjeneste. Derfor blev vi sendt herud. Altså for at de kunne eksperimentere med jer, og observere jer, spurgte Jack. Ja svarede Kalugaf og fortsatte : De havde dengang, som i dag, masser af satellitter i omløb omkring jorden, så det var ingen sag for dem, at observere os på nært hold, men ingen af de involverede havde modet til at studere os på tæt hold, da de troede, at vi – så nemt som ingenting – kunne læse deres tanker, og derved narre dem, via vores drømmenet, så de aldrig ville finde ud af sandheden omkring os børn. Hvad er så jeres sandhed, om jeg må spørge, sagde Jack. Der er ingen sandhed, kun den vi selv laver, svarede Kalugaf.

GIVER GUD ALDRIG SLIP PÅ SIG SELV

Natten igennem oplevede Jack, at han delte sine drømme med børnene. De havde givet ham lov til at være med i deres drømmen, fordi de mente, at han ville blive en vigtig person for deres fremtid. Men imod morgenens lysstråler åbnede Jack sine øjne og forsvandt derved ud af nettet. I drømmen havde han set et flygel, og havde forestillet sig, at han spillede de mest sensitive toner, han til dato havde lyttet til. Han spillede hele natten i drømmen, så det var en underlig fornemmelse for ham, at mærke at hans håndled var ømme, da han endelig brød gennem drømmen og ud i verden. Nu ledte han efter flyglet overalt i den lille landsby. På legepladsen, bag skurvognene og i hangaren, hvor der stod en gammel flyvemaskine, som de Autoriserede havde brugt til at fragte børnene derud, havde han hørt. I et rum ved siden af selve rummet til flyvemaskinen, gjorde han sin lykke : Et ældgammelt sort flygel med tangenter af elfenben stod parat til hans forvirrede morgentanker. Han satte sig, slog det op, og begyndte at spille hvad han havde drømt. Hans indre billeder overstrømmede ham, og lidt efter lidt sprang tonerne ud af flyglet, som gnister fra et indre bål, og han fortsatte til han var komplet ør i alle lemmer. Sågar hans hjerne føltes ør, da han afspillede de sidste toner fra hans drøm.

Hvad han ikke vidste, var at hele Frigivs indbyggere havde stillet sig mageligt til rette, kort efter seancen var begyndt, og havde stået der siden. Klapsalverne, da melodierne afsluttede, gennemtrængte hans krop og den del af ham, som var modtagelig overfor ros, nærmest glødede af glæde. Tårerne trillede ned ad kinderne på ham, og fordi han var forstøvet i ansigtet af den tørre luft, dannede tårerne fuger, som regnen havde gjort det i lakken på den gamle flyvemaskine.

Et af de små børn drømte, samme nat, om at alle hendes venner fløj, med Jack som pilot, over skyerne og ind i en verden, som hun aldrig før havde lagt øjne til. Omkring solopgang stødte hun til de andre børns net, og da hun vågnede, havde hun røde øjne, fordi hun havde grædt i løbet af natten, uden hendes viden. I stedet for at lære at flyve, besluttede hun sig for at lære at spille flygel, og denne beslutning traf hun, fordi hendes sjette sans fortalte hende, at hun altid kunne flyve i drømmene, men aldrig spille. Her tog hun for alvor fejl : Man kan kun spille flygel, hvis man har lært at flyve, fortalte Angelog, som var den nyudnævnte vise.

Angelog havde altid haft uheld i kærligheden. Det var først som seksogtresårig, at hun kunne tage del af denne lyksalighed. Og det var med en fyrre år yngre mand, som hun havde været gudmor for siden hans fødsel.

For den unge mand var det ikke moderkompleks eller skyldfølelse, der drev ham mod Angelog, men hendes solide røv og gode patter, som han selv tænkte. Hendes øjne var et univers, en del på hendes krop, som på en underlig måde var adskilt fra resten. For det var i hendes øjne, at han for alvor bestod alle åndelige prøver : Han var voldsomt forelsket, siden første gang, i hendes øjne.

Angelog var en lyshåret kvinde med masser af ben i næsen : Hun havde selv opdyrket store områder omkring landsbyen, og havde fået megen ros da hun som seksårig havde opfundet kartofflen.

Den unge mand, Dittalk, vidste ikke i begyndelsen, at han blev groft ydmyget af Angelog. Hun var en sand mester i at manipulere med ham og tale ham bag ryggen. Og når de endelig havde sex, pirrede hun ham til hans yderste, inden hun hældte koldt vand på hans lyster. Angelog var desuden kvinden bag offentlige skænderier, hvor hun sagde ting fra deres privatliv, i nogle vendinger der var til hendes eget bedste. Hun hjalp ham heller aldrig med, hvad der var tænkt som, fælles gøremål, men stirrede blot på ham med en diskret selvtilfredshed, når han udførte disse handlinger.

Angelog havde en dobbeltgænger, som hun ikke ville kendes ved, en kvinde som lignede hende på en prik. Angelogs tanker, om at Dittalk også havde bevidste lyster til denne kvinde, var korrekte. Ikke et ord blev udvekslet mellem disse to kvinder. Modparten havde ingen lyster til overs for Dittalk, men synet af dem, når de talte sammen, gjorde Angelog jaloux.

Da Dittalk opdagede, at han blev manipuleret med af Angelog, vidste han nøjagtig, hvad han skulle gøre : Gøre Angelog jaloux, i en grad hun ikke kendte til, da dette var hendes første forhold, og derefter forlade hende. For han ville hellere have hendes modpart.

Lilnedus var hendes navn. Dittalk vidste ikke, hvordan det stavedes, men alligevel skrev han det overalt : På offentlige toiletter, på vægen ved siden af håndvasken, på hangaren og med store barnlige bogstaver på flyglets låg, hvilket straks gjorde, at han skulle møde med de vise, for at de kunne irettesætte ham.

På mødet var repræsenteret to kvinder og en mand. Manden var Jack og de to kvinder var Kallega og Ilonaga, som begge tilhørte eliten i den lille landsby.

Vi er mange mennesker her i Frigiv, der meget gerne vil bede dig, om at forklare hvorfor du har nedfældet ordet Angofoh, over hele byen. Du skulle skamme dig ..., og hvem er, eller hvad betyder dette ord, spurgte den spinkle af kvinderne. Det er Angelogs navn, som jeg har skrevet over hele byen, fordi jeg på det tidspunkt var utrolig højt forelsket i hende, svarede Dittalk. Højt forelsket i Angelog, udbrød den kraftige. Ja, svarede Dittalk, jeg elskede hende højere end mit minde om mine forældre. Dine forældre er gået hinsides for mange, mange år siden så lad være med at give dem skylden, sagde den kraftige. Jamen ... svarede han tilbage. Ikke noget jamen, jammer er her sgu nok af, svarede den spinkle med dyb mandestemme, hvilket forundrede Dittalk. Ser du Dittalk, fortsatte den spinkle. Jammer, jammer og atter jammer ... se bare mig, sagde hun. Jeg er udadtil en lille spinkel dødssyg kvinde, men i virkeligheden er jeg ..., kan du gætte det ... en mand. Hun sprang op af plastikstolen og rev bukserne ned med den ene hånd, mens hun med den venstre rev op i blusen. Se, se ... se nu for helvede, sagde manden, mens alle tre sad med åbne munde og betragtede dette vidunder. Det kan du sgu da optræde med, afbrød Jack, inden manden forvandlede sig selv til den spinkle kvinde, og satte sig, som om intet var hændt. Dommen over Dittalk lød på, at han skulle afvaske alle steder, hvor han havde skrevet Angelogs navn, og ligeledes afvaske sin nøgne drengekrop, havde den spinkle kvinde indskudt.

I kulissen, mens arbejdet blev udført, stod Lilnedus for at hente billeder af den næsten nøgne mand med vaskebaljen, som hun kunne bruge i hendes natlige seancer.

Om natten mens hele Frigiv sov og børnene var i deres drømmen, mens de voksne var i hver deres bobbel af drømme, var der kun én person, som lå vågen. Og det var Lilnedus, som i ly af solens varme stråler dansede nøgen hen ad gangene i hulernes indre. Når hun blev træt i benene, gjorde hun hver aften det samme ritual. Den samme seance. Hun masturberede, mens hun i lyset af hendes indre fantasier lod op til flere stearinlys forsvinde langt op i det ukendte mørke. Kun hendes suk gjorde, at de andres søvn blev afbrudt, og morgenen efter skulle hun stilles for de vise, som ville give hende, den dom som de mente var passende, for drømmenettet måtte under ingen omstændigheder forstyrres. Og det var sket flere aftenen i træk.

Hun mødte op i en nedringet kreation, som hun havde syet aftenen forinden, og satte sig bestandigt på kurvestolen ved det store plastiktræ. De to af de vise, var de samme som ved Dittalks domfældelse, men den spinkle kvinde var erstattet af en anden, for den spinkle havde efterfølgende fortalt hendes hemmelighed til sine nærmeste, som havde reageret voldsomt, så kvinden havde hængt sig i den øverste gren på det store plastiktræ, hvilket virkede en anelse forstyrrende for samtalen under træets krone.

Hvor mange gange skal man fortælle dig, at du bevidst ødelægger børnenes drømmen, som du også en gang har været del af, ved at holde dig vågen om natten for at danse,... og masturbere. Du skulle skamme dig min ven. Lilnedus så op i træet og overhørte fuldstændigt, hvad der blev sagt til hende. Længst oppe svævede en spinkel mandekrop med bukserne nede om knæene, så man kunne ane en stor af slagsen. Ja, svarede hun. Ja, ja. De tre vise så spørgende på hinanden, inden den ene pludselig udbrød : Hører du efter, eller drømmer du dig ind i din masturberende verdensopfattelse,... lærer du ikke af dine erfaringer min egen lille pilfinger ..., er du psykeinfantil, afsluttede den ældre kone sin sætning. Vi er alle Guds børn, så gør det noget, at jeg lever side om side med Jesus, spurgte Lilnedus. Hvad snakker du om, skreg den ene efter den anden. Guds børn, side om side med Jesus ... Vorherre bevares, sagde de alle i kor. Du skal bare vide én ting min gode Jesus-pilfinger ..., du skal ikke pille ham af korset med dine onanifantasier, og hvis du har sexfantasier om Jesus, hvor han en dag føder dit barn, så kan du godt tro om lille pige. Tror du, at du er noget, indskød en af de andre.

Det var ikke før sent på natten, at hun fandt roen i sig selv ved hjælp af drømmens klare sprog : Flyvemaskine med alle børn og voksne ført an af Jack i dametøj, flygel i brand, slukket med tilterspande fyldt til randen med tyreurin, morgensol i baggrunden, og nogle dyr der kunne gå på noget grønt, mens nogle dyr, der kunne flyve, holdt sig højt oppe i himlen, hvor Gud smilede ned til hende. I sengen – lang tid efter at hun havde lagt sig. Giver Gud aldrig slip på sig selv, tænkte hun, som det første, da hun slog øjnene op.

FAR, MOR, BØRN OG JESUS

Jack havde, siden han kom ridende til byen, haft muligheden for at se det hele lidt fra afstand. Han behøvede ikke at tage del i ansvaret, som de andre, var hans fornemmelse, og han kunne når som helst give sig selv tid til at lade op, for han blev betragtet som en besøgende, der en dag ville begive sig videre, lang, langt videre.

Denne mulighed benyttede han bemærkelsesværdigt godt : Han havde besluttet sig for, at han ville få den gamle flyvemaskine på vingerne igen, så han arbejde i døgndrift på projektet. Han havde, som den eneste nogensinde, fået lov til at holde sig vågen om natten, for hans idé ville gavne alle i Frigiv, var der blevet bestemt. Der var blevet holdt afstemning om problemet, og alle over tre år, havde haft mulighed for at indgive deres stemme. Den var gået i hus for Jack, så nu havde han en enestående chance for at lave historien i den lille landsby fjernt, fjernt fra alting.

Findes der alting, spurgte Jimmag en dag Jack om, da han arbejdede med at få propellerne til at snurre bedre rundt. Det var, som om de var rustede eller forsøvede med et materiale, som han ikke kendte. Ja svarede Jack den lille fedladne dreng, der var fed, fordi han havde spist alt for mange snegle og for lidt rødder. Ja ... der findes meget andet end dette sted, men alting er et stort ord at have i en barnemund. Jamen alting, findes den. Hvad for en alting. Byen alting, - du ved, normalt siger man alting eller intet ..., findes de to byer, blev han ihærdigt ved. Nej, svarede Jack, mens han havde hovedet begravet i den højre propel. Det er ikke byer alting eller intet, - det er tilstande hos voksne og børn, eller begreber man bruger for at definere noget dødt. Dødt udbrød Jimmag, er det døde byer, så sandheden slet ikke findes ... derude, sagde han, mens han pegede ud, hvor solen befandt sig i lav højde. Der findes hverken alting, intet eller sandheden, sagde Jack i et stramt toneleje, for nu ville han videre med propellerne. Den lille fedladne dreng gik, med et påmalet spørgsmålstegn på ryggen ud af de store hangarporte ind i solens rige, og besøgte aldrig mere Jack.

Det har taget alt for lang tid for dig, at komme så langt som du er nu, sagde en af de vise senere på eftermiddagen til Jack, mens de sad under det store plastiktræ, hvor den spinkle mand engang havde svævet. Du må skynde dig lidt, forklarede den vise, mens han spyttede sin mavesyre, som han havde fået af alt for mange snegle, ud på den tørre jord foran dem. Jeg vil også gerne lære at flyve, svarede Jack. Jeg vil også gerne se, om der findes andet, end det jeg har set hidtil, jeg vil også gerne rejse mit legeme fra denne bænk, sætte mig ind bag rattet, og tænde for motorerne, men det går ikke med det samme. Du er en af de vise, så du må da vide, at med tålmodighed kommer tolerance ..., som. Den vise afbrød ham og sagde : Fremtiden frygter os alle.

De næste dage arbejde Jack endnu mere end han var vant til, så meget at han havde underlige drømme om natten. Ingen kunne få ham fra tanken, om at det nok skulle lykkes for ham, at få maskinen i luften, - deres manglende tro, som satte sine spor overalt i Frigiv, var blot madding til hans drøm om at komme op at flyve.

Sent på aftenen kom en dag en kvinde, der lignede en mand i hendes måde at bevæge sin

krop, men var kvinde, ville Jack opdage.

Hun kom for at hjælpe, sagde hun, mens Jack lå under flyvemaskinens motor. Hendes stemme virkede ivrig, nærmest aggressiv, så han slap sit værktøj, ikke fordi hun så godt ud, som han havde set det på film i Yderverdenen, men fordi hendes kommanderende, talen ned til, virkede frastødende. Da han havde lagt værktøjet, og kørte rullevoغن ud fra under flyet, så han endelig kvinden, der bestemt ikke var i hendes bedste alder. Jeg hedder Anette, men du må gerne kalde mig for mor, ... min dreng indskød hun. Han blev ikke rørt, over hendes udsagn, men endnu mere frastødt, og da det havde været en hård dag på arbejde, orkede han ikke at lægge øre til sådan en kælling. Hvad vil du, spurgte han irriteret, mens han så den anden vej, for at undgå at se hendes vulgære, opsvulmede brystvorter, som hun var begyndt at fremvise. De glinsede af sneglefedt, mens hun sagde : Jeg vil gerne være din mor ..., og hvis det er, at du gerne vil vide noget om livet, - så kom til mig, for jeg har forstand på det. Hun vrikkede, på en underlig maskulin måde med hofterne og smilede skabagtigt til ham. Han for op, med den store svensknøgle i hånden, og hamrede den hårdt ind i den hule skal, som var hendes hoved. Hun sank stille i knæ, hvorefter han spyttede hende i ansigtet, mens han hviskede ind i hendes ansigt : Du er ikke min mor, du bliver aldrig min mor, jeg vil ikke mere have en mor, ... og så for resten ser du hamrende ulækker ud ... især dine brystvorter. Han forklarede dagen efter, at han havde set manden Andersaks kone, men at han kun havde talt med hende, hvorefter hun var gået ud i mørket alene. Han blev ikke dømt for mordet, inden dagen hvor flyvemaskinen skulle startes for første gang. Da fandt et par af børnene liget låst nede i en metalkasse, hvilket betød at Frigivs borgere stod i et stort dilemma : Skulle de bortvise Jack, eller skulle de -, fordi han var den eneste, der vidste hvordan man fløj, - lade ham blive, dog med visse restriktioner. Afstemningen var sat til tre dage efter, men i mellemtiden nåede Jack at begå endnu et mord.

Hans kærestes eksmand, Flemmingag, slog han langsomt, langsomt ihjel, for øjnene af offerets forældre. Jack var overbevist, om at denne mand – Flemmingag – ikke var noget offer, men at Jack gennem hans kæreste Dalia havde været offeret. Derfor frydede det ham endnu mere, at Flemmingag var svær at slå ihjel, - det var først, da han blev hamret i panden med en spade, for derefter at blive skudt i benene med en sømpistol, at offeret forstod at han skulle dø, og da hentede Jack hans forældre, stillede ham op ved siden af dem på lang afstand, skød moren, faren, søsteren og til sidst, som et krydderi, bad han Flemmingag kærtegne de dødes kønsorganer med tungen. Til aller sidst, da denne del var overstået med bravur, skød han Flemmingag i hans køn, hvorefter Jack gik en lang tur. Da han kom tilbage var Flemmingag død. Nu ejer han kun hans eget helvede, hviskede Jack, mens han fløjtende spadserede væk fra sceneriet.

Han blev bortvist for altid fra Frigiv morgenen efter, og uden vand og drikke var det hensigten, at han skulle forsvinde ud i den bragende sols vanvittige lysstråledans.

De så ham forsvinde ud i horisonten, men om aften vågnede alle pludselig, ved at motorerne blev tændt i hangaren. Den ene efter den anden strømmede til, men det var for sent : Lysene fra maskinen og dens fantastiske lyd forsvandt, da de kom op af hulerne. Det eneste de ikke så, var at Jack havde taget én med ombord.

Da alle vågnede næste morgen, var der gravet et enormt hul, dér hvor Jesus havde ligget, og liget var fjernet. Et par af børnene blev stående ved graven, mens andre legede far, mor, børn og Jesus.

DU ER INTET UNDER HIMLENS VINGEFANG

De små børn, hvis far havde været Jesus, Othello og Ninag, stod undrende over deres fars gravplads i dagevis, så de brød drømmenettet, hvilket var fortjent, lød det blandt alle bortset fra de vise. At forstyrre stilhedens drømme, kan være yderst farligt, sagde de. De næste dage sov Othello og Ninag stadig ikke, det var først, da de vise gav dem sjældne urter, at de faldt i søvn.

Under sin rejse i flyveren, vågnede Jesus pludselig fra de døde, og spankulerede rundt blandt de mange kartoffelplanter, som Jack havde stjålet fra Frigiv.

Nå, der vågnede du min ven Jesus, sagde Jack fra cockpittet. Jeg er godt nok tør i munden, svarede Guds søn. Hvor længe har jeg sovet Jack. Siden,... et par dage efter, at de hængte dig op på korset. Det gjorde skide ondt i håndleddene og anklerne,... sikke noget rod, at de skulle gøre det ved mig. Han udtalte mig med meget store bogstaver. Hvor er vi på vej hen Jack. Jeg kender en by, som hedder Lagasog, hvor der er masser af kvinder ..., så kan du få ladet trykket. Hvadbehager udbrød Jesus. Du ved ..., du kan kneppe dem sønder og sammen, og derved indgyde dem din fars gerning. Hold min far udenfor ... gider du lige, svarede Jesus og begyndte at fnise. Jeg skal nok holde din far udenfor, hvis du fortæller mig Livets Sandhed ..., kom nu, du kan godt, begyndte Jack. Livets Sandhed for dig, eller for os alle, ... dét var godt nok en af de svære ..., jeg har faktisk aldrig tænkt over det, svarede Jesus, og tændte sig en af Jacks smøger. Det er o.k. ikke, spurgte han Jack, der sad foran rattet. Livets Sandhed ... hvad kan det mon være, filosoferede Jesus, mens han inhalerede tre store hvæs i træk. Den har du sgu regnet godt ud hvad Jack, sagde Jesus. Du mener mit spørgsmål, spurgte han. Nej, nej ... at du graver mig op, fordi du har på fornemmelsen, at jeg – på et eller andet tidspunkt -, vågner fra de døde ..., meget smart Jack -, men hvad vil du bruge mig til. Ikke noget særligt, du skal bare vække verdenen fra de døde. De døde, spurgte Jesus. Ja, kender du ikke De Dødes Labyrinter, du ved Nej, svarede Jesus ..., du må for resten godt kalde mig for Jes, hvis du vil ..., og jeg er for resten kun til sorte mænd. Hvadbehager, hvad sagde du Jes, er du Ja – kun store, sorte mænd. Det mener du da ikke. Nej, svarede Jes og fnes igen. Jeg drillede dig bare mand, blev han ved.

Da den ankom til Lagasog, lejede de en åben Cadillac og kørte med fuld fart ind mod byen. Bilen var pink, og med bilen fulgte diverse elektronisk musik, og musik med flere hundrede år gamle grupper, som Prince og Mozart.

Jack satte den elektroniske radiohjelm på hovedet, og bad i tankerne om at høre Prince, med hans hit fra 1982, Lady Cab Driver. Jesus fulgte efter, og satte radiohjelmene på hovedet, han ville gerne høre sportsresultaterne og nyhederne generelt. Når de havde hjelmene på, kunne de desuden aflæse hinandens tanker, hvilket var resultatet af forsøget med børnene i Frigiv.

Byen Lagasog var ikke på landkortet. Vi må have drejet forkert, sagde Jack, så de kørte lige ud i stedet for at dreje til højre. Sent om natten opgav de deres søgen, og kort efter ebbede en ørkenby frem. Det var kun i kraft af lyset på bilen, at de kunne se skiltet, hvor der stod : Lagasog.

De drejede til højre, ned ad en af gyderne, og parkerede bilen i Den Døde By. Jesus var tavs bag brystet, som en fugl, der havde hængt for lang tid til tørre i solen, men overvandt sin angst for stedet og sagde : Du Jack. Ja svarede han. Talte du ikke om Den Døde Bys Labyrinter,... tror du, der er noget nedenunder, som i Frigiv. Nej, nej ... så ville der da være et skilt eller ..., måske har du ret.

De begyndte at lede efter en nedgang, men fandt ingen i de timer de ledte, så de begav sig ud på landevejens støvede landskaber, der kun eksisterede i lyset fra lygterne. Stjerne fordamper om natten, udrød Jes, mens han slog radiohjelmens musik ud i højttalerne i dørene. Baby, please don't go ..., sang forsangeren, kort forinden bilen stødte på noget, så den fløj højt til vejrs, inden den landede på taget og gled videre. Jeg er Jesus, Guds søn, skreg Jes, mens Jack sked i sine eneste bukser.

Som tiden gik, mens de lå under vognen, begyndte Jes og Jack at blive rigtige venner, men da Jack endelig kom fri, ignorerede han Jesus, og lod ham blive tilbage. Han ville bare hente nogle smøger, sagde han, inden han forlod Jesus i den omvendte bil. Jamen Jack for helvede, begyndte Jesus, men Jack var allerede langt videre i hans tænkende skridt, der udsprang i lyset fra lygterne. Han bevægede sig ud i mørket uden den mindste frygt, som om han kendte mørket fra det inderste i hans sjæl. Mørket indbød ham til at spadserere. Derfor. Ingen ord, kun mørkets kræfter. Tak for alt, hviskede han til Jesus,... nu er det mig, der er Guds søn. Du er intet under himlens vingefang, indskød Jesus, som havde fantastiske øre.

INTET SVAR

Endelig, endelig sagde Jesus til Frelserenglen, der var kommet for at hjælpe ham. Endelig – og lad os så komme efter Jack din lurendrejer, udbrød han og kravlede i mørket op på Frelserenglens vinger. Afsted de for, henover ørkenlandskab, hede og bjerge, for der var gået mange dage, siden Jack havde efterladt ham.

Da de begyndte, var det i mørke, nu var solen ved at bryde igennem, mens de krydsede en snebeklædt bjergryg med stor hastighed. Videre, vi skal videre, hviskede Jesus til hans engel, mens vinden susede for han fantastiske øre, og strøg ham blidt over håret.

Frelserenglen hed Nicolag og havde engang været mand med stort M, fortalte han, mens de krydsede en dyreflok. Han havde slået sin kone utallige gange, revet hende i håret og banket hendes hoved ind mod væggen, alt i mens han havde troet, at børnene sov. Hvilket de ikke gjorde, havde han lært. Han havde, i sit jordiske liv heddet Flemmingag og havde været gift med Dalia igennem fjorten år. Hende havde han importeret, som han sagde, fra Egypten, som var et land, han ikke forstod. Siden havde de fået to børn, og han var påbegyndt en karriere som sælger. Han nåede at blive marketingschef, inden han blev dræbt, at en mand som hed Jack, huskede Frelserenglen, som i virkeligheden var Satan selv, der havde camoufleret sig i Frelserenglens skikkelse.

Efter han havde slået Dalia, som han havde gjort det omkring tredive gange, var han for alvor selv blevet slået : Ihjel, død, dræbt af Jack The Ribber, som hans øgenavn var. Jamen, hvorfor er du så blevet udnævnt som Frelserenglen, spurgte Jesus, der klamrede sig til de lange, hvide fjer. Fordi ..., dét er godt nok svært at svare på, sagde Flemmingag og rystede tre gange hårdt med vingerne. Hvad laver du min engel, spurgte Jesus. Jeg forsøger på at ryste dig ud af mit liv, svarede Flemmingag. Det kan du ikke,... for jeg er Guds søn. Frelserenglens øjne blev lyngule, og pludselig blev dens krop til en lille mand med fåreben og kort hår, der var begyndt at blive gråt. Fjerene forsvandt, mens kropsfarven blev knaldrød, hvilket mindede Jesus om den pink Cadillac. Derfor sagde han til Flemmingag : Jeg er Guds søn, du er Djævelen,... skal vi ikke tage en kop kaffe, hvis der et sted, der har åbent. Jo, svarede Flemmingag, det lyder som en fin idé, - så kan jeg fortælle dig Djævelen blev meget brat tavs, over at han også kunne være sød, hvis det nu skulle være, men han bremsede sin godhed og mindedes hans konflikter med Dalia. Derfor svarede han : Nej du, det går ikke, for jeg har et arbejde, som jeg skal passe, og du har jo intet, kan jeg se. Jamen jeg arbejder på højtryk i tankerne for dig og børnene i Frigiv, kan du ikke se det Flemmingag, spurgte Jesus. Nej, hviskede han, og nu er jeg blevet sur, så du skal passe på, hvad du siger, for jeg kan sagtens gøre det samme ved dig, som jeg gjorde ved Dalia. Hvad kan du Flemmingag, spurgte Jesus. Jeg kan smide med dig, som jeg vil, for det kunne jeg med Dalia, og du vejer vist ikke meget mere, end hun gjorde. Ja, Flemmingag, du kan sagtens smide med mig, men jeg kender verdenens følelser bedre end dig, hvilket gør mig i stand til at forny mine drømmes netværk. Hvad mener du, spurgte Flemmingag i pagt med Djævelen. Jeg kan skifte ham, bag mine camouflagefarvede øjne, i min sjæls dybeste hjerne, og frarøve dig din identitet, som let som at trække proppen op af dit livs badekar, og lade vandet langsomt, langsomt sive ud. Jeg kan til gengæld slå dig ind i muren, eller aldrig give giv kærlighed og omsorg. Jeg har omsorgen og kærligheden i mig selv : Vi

behøver dig ikke Flemmingag, - forsvind fra denne verden ... og skru godt op for varmen i dit eget Helvede.

Djævelen forsvandt pludseligt, og Jesus faldt igennem mørket og ind i lyset, hvorefter han hørte sin far tale til ham. Han sagde : Er du vanvittig min søn, eller er du god og Jesus afbrød ham og sagde : Kære, kære far. Du har altid betydet en verden for mig, og gør det stadig. Du har altid været en del af mit inderste hjerteblod. Og kun du har, ved at du er min far, nøglerne til nogle af mine inderste rum, de rum som ingen andre, om så de kendte mig en evighed, kunne få adgang til. Dét skal du have tak for, og tak, skal du også have, for at du har ladet være med at formulere mit inderligste til andre. Måske fordi du ikke ved, hvordan man udtrykker disse dele af det menneskelige hjertekammer ..., måske derfor har du ladet mig undfange i mors mave, ... for at du kunne sætte dit fodspor på planeten Jorden, som Neil A. Armstrong engang gjorde det på månen. Jeg ved, at det kun var et velovervejede skridt for dig, men jeg ved også, at det var et stort skridt for menneskeheden. Tak far. Gud blev tavs, og sendte ham tilbage til Jorden, i stedet for at give ham en opsang. Han kendte alligevel disse opsange, og farens følelser, for de var en stor del af hinanden.

Jesus havnede på bænken under det store plastiktræ i Frigiv. Her følte han sig noget beklemt, og mente at faren ville komme for at redde ham. Det gjorde han også : Othello og Ninag kom ham stortudende i møde, og bag sig havde de alle menneskene, som boede i byen. Tak, tak min far, hviskede Jesus, men faren havde dårlig hørelse, så han hørte intet, men fornemmede hvad der ville ske.

Jesus fandt sig hurtigt til rette igen i den lille by, og begyndte langsomt at bygge noget op, som han havde haft i tankerne, siden han blev født : Et gigantisk sejlskib, på hundrede fyrrer fod, med kun én mast, hvilket betød en bom på firefyrrer halvmeter. Han byggede det over tre år, mens kartoffelpesten hærgede. Han byggede det ved håndkraft, i en ørken, hvor der hver nat blev kastet atombomber ned fra den mørke himmel, som i sin farve skreg på vanvid. Næsten alle borgere blev om vinteren vanvittige, selv Jesus havde en snert af det gode. Vores vanvid kan aldrig blive brugt imod os, - det kan kun bruges indefra og ud, skrev han i logbogen, langt forinden skibet var færdigbygget.

Det var en sommer, at det store skib var færdigbygget. Som en kvindelig majestæt i balkjole stod det alene i den golde ørken, for om aftenen kunne der blive meget koldt i området, selv skorpionerne døde af kulden, hvilket indbød et morgenlandskab, der var fremragende, mente Jes. Da han havde været i processen, med at opbygge det store skib, havde han konstrueret det udfra nogle indre billeder, som han havde haft sideløbende.

Ved den første model han havde fremstillet, havde hans inderste hjertekammer været sort som ravnens fjerndragt, men som tiden skred frem, var farven forandret til at være sort med noget rød væske omkring. Den røde substans var sikkert blodets farve, og blodets stoflighed, var han overbevist om.

Nu følte han intet for verdenen. Den kunne rende ham, dér hvor aberne gemmer kokosnødderne, tænkte han, mens han gled ind i en drøm.

Drømmens dragt var farverig : Orange, rød, gul og knaldblå, farver som han holdt utroligt meget af. Han gled bort på ny, og ebbede først op til overfladen, på dagen hvor skibet skulle sejles ud i den største verden vi kender. Den største verden skal vi nu begive os ud i, sagde han til alle de fremmødte borgere, der hver havde et barn i hånden. Som de stod der, hundredeogsyv levende skabninger, næsten nøgne, i den bagende sol, foran det gigantiske skib, virkede det på alle, som om de var del af en drøm.

De kravlede én efter én ombord, af den seksten meter høje stige, og følte hver især, at de delte deres håb. Var der nu også plads til alle håb, fantasier og drømme, tænkte Jesus, da den sidste var ved at være ombord.

Han, Jesus, havde bedt alle om at tage nogle rødder, snegle eller skorpioner med, - så meget I kan indsamle og bære, havde han sagt.

Nu var de alle samlet, på dæk, i kahytterne, i cockpit, agter og i stævn. Så sejler vi, sagde Jesus, og i samme sekund skyllede der overjordiske mængder af vand ned fra himlen blå. Det var jo ikke for intet, at de kaldte ham for Jesus ...

Da regnmængderne var faldet til ro, var der høj sø omkring skibet, som bierne, der ikke ved at de kan flyve, flød skibet af sted gennem dalen. Tak far hviskede Jesus, inden han satte sig mageligt til rette ved rorpinden og lod hans syn forsvinde op i skyerne, hvor igennem solen nu skinnede frem. Du skal altid sørge over dine drømme, ellers sørger de over dig, havde han nu lært, vidste hans far i det høje ...

De havde ikke sejlet mange dage, inden de stødte på delfiner, som et af børnene kunne kommunikere med. Dette barn havde særlige evner, som først nu kom til syne. Den siger, at der ikke findes alting eller intet, men at den ikke er sikker, for den er ikke så gammel. Vent, sagde barnet, den skal lige spørge en af de voksne. De ventede alle ombordværende med spændingens åndedræt, indtil en voksen delfin kom op, og fortalte at alting eller intet ikke findes. Den havde ihvertifald aldrig set dem. Hvor er vi egentlig på vej hen, råbte en af de voksne oppe fra båden. I er på vej til det store havs dybder, hviskede delfinbarnet og forsvandt fra overfladen.

På vejen hen til kiosken, nynnede Jack en gammel melodi. Da han var på vej ind under kiosken halvtag, begyndte det meget pludseligt at styrte ned fra himlen. Vandet virkede ikke til at være en sædvanlig regnbyge, så han stillede sig mageligt til rette, for at observere hvad der foregik : Vandmasserne blev større og større, og da de nåede så langt op, at Jack var tvunget til at kravle op på aviskasserne, skete der pludseligt noget meget underligt. Et gigantisk sejlskib kom for fulde sejl med kurs mod kiosken. Jack blev forskræmt, af en art han kun havde observeret hos andre, og opdagede at Jesus stod ved roret for at hilse Jack velkommen.

Sejlene røg ned, da de nåede til kiosken, og det enorme sejlskib lagde til ved indgangen. Et par børn snurrede tov fast til lygtepælene, så sikkert kunne Jesus velkomme Jack på ny. Hvad fanden laver du her Jesus, råbte Jack op til styrmanden. Jeg er ude at lede efter dig. Du tog godt nok røven på mig under bilen ..., fortsatte Jesus. Men du glemte, at jeg har meget større åndelige evner end dig, du ved Far og alt det Jack blev som forstenet og forsølvet på

samme tid. Kan jeg komme med, sagde han, da han endelig kunne bevæge sine læber igen. Med et stort smil svarede Jesus ham : Fordi du er dum som en dør, snedig som en ræv, glad som en neger, dyb som en brønd, høj som en atlet og ellers bare sådan ... psykopat, som du nu er engang, så kom da ombord for pokker. Jack kravlede op at rebstigen og spurgte med det samme, om hvor han fandt en varm kop kaffe. Men Jack, sagde Jesus, du skal altid tro, at dine egne drømme er det mest kostbare i din tilværelse, og døm aldrig andre end dig selv for dine handlinger, og hjælp folk uden drømme, til at forstå hvad det vil sige, at kunne bevæge sine egne tanker frit. Og fortsatte Jesus : Gå aldrig glip af hvad de sender i t.v. for min skyld, det er jeg og Far alt for kostbare til, sagde han afslutningsvis og slog op i højtlydt latter. Dén var god, svarede Jack og gik ned i kabyssen for at finde noget kaffe.

Det regnede meget den eftermiddag, som det var begyndt at regne i Jacks hjerte. Han var begyndt at skjule flere og flere af hans drømme, så det var med et lettelsens suk, at han var med ombord, da det gigantiske sejlskib lagde fra kiosken. Ned ad den lige hovedgaden, der strakte sig så langt øjet kunne opfatte, med lygtepælenes elektriske lys, der slugte fluerne, når de satte sig på pærerne, og langt, langt videre. Som i drømme kunne han aflæse Jesus, ved rorpinden, der nynnede den samme melodi, som den Jack havde haft på læberne. Solen gik ned bag dem, da de var nået til bygrænsen, og de gled ud i mørket, som selvoplyste insekter på vej mod aldrig og intet.

Det var det sidste Jesus nåede at nedfælde i hans logbog, inden den store sorte storm begyndte foran deres glatte ansigter med de selvlysende, gule øjne, som Jack havde bragt med sig.

Hvem har stjålet min øjenfarve, og indsat disse gule, dræbende øjne, spurgte Jesus de andre. Intet svar. Hvem har stjålet mine øjne, råbte han igen. Intet svar. Hvem har stjålet mine øjne Far, spurgte han igen med blikket rettet op mod himlen. Intet svar. Da han vendte blikket mod de andre, stod alle med ryggen til ham, som om de holdt på en hemmelighed. Det har vi, svarede de ham, men blev stående med ryggen til ham. Da de vendte sig, havde alle de samme Satansøjne som Jesus. Hvorfor spurgte han. Intet svar.

TÆNK, DET HAR I GODT AF

Under en lysning, et fjernt, fjernt sted fra hvor Jesus og de andre befandt sig, vågnede en hangorilla med voldsom kraft bag sit bryst. Han var vågnet af en mærkværdig drøm, som han, i lyset af hans bratte opvågning, ikke kunne huske, hvilket ærgrede ham til det yderste. Han kunne tale menneskesprog, handle som et menneske, men han lignede udadtil en stor, kraftig hangorilla, der befandt sig i junglens fugtige varme et sted i regnskoven i det syvvestlige Tibet.

Førhen havde det kolossale område kun været egnet til sne, men fordi tiden var en anden end i dag, var der regnskov så langt øjet rakte.

Mennesket, som befandt sig indadtil, i hangorillaen, var en flygtet skæbne. Flygtet fra de kinesiske myndigheder, engang i det forrige århundrede, men nu bosat i denne solide mandskrop. Han hed Ixak og havde i sit menneskeliv været den sidste lama for hele Tibets åndelige udøvere. Og dem havde der været mange af, indtil kineserne havde ødelagt deres åndenet. For som børnene i Frigiv, havde tibetanerne haft et net, der skulle gøre det muligt for dem at kommunikere med lamaen fra overalt i verden. Dét var deres våben.

De store mængder information, i form af meddelelser, som lamaen dengang skulle konsumere, var enorme. Men han øvede sig, og opnåede total balance i hans arbejdes frihed.

Det lyse vejr trak sig hurtigt sammen, så der i stedet blev knaldsort himmel med solens oplysende stråler på bagsiden. Den store krop bevægede sig hen imod hans rede, som samtidigt var hans yndlingstræ, og kravlede langsomt op til den bedste gren han kendte. Her satte han sig, tilbagelænet på en gren, og nød stilhedens susen, en stilhed der var så kraftig, at han kunne høre en art korn i øret. Lydkorn opkaldt han dem, mens han tyggede på et par grenes bark, som han havde revet af med hans voldsomme tandsæt.

Ixak, som var indeni aben, havde som Tibets overhoved heller aldrig rørt kød, så forvandlingen til abernes konge, var gået stille af. Han havde blot mediteret sig frem til, at han var en abe, en gorilla, og sådan var forvandlingen fra menneske til dyr blevet til. Det var kun ham, i hele verden, der havde disse evner, men han forsøgte hver eftermiddag på at oplære et par andre aber meditationens rækkevidder.

Øst for, hvor Ixak sad i træet, var et forskerhold fra Den Døde Bys Labyrinter på vej hen imod ham, for at observere ham på tæt hold. De var for flere år siden, taget af sted fra Den Døde Bys Labyrinter, fordi byen ved en fejltagelse var blevet en del af en atomprøvesprængning. Forskerholdet havde forladt byen, nogle dage forinden, fordi de var blevet fortalt af De Autoriserede, at bomben ville falde over dem. Mange af indbyggerne var døde, og de få tilbageværende var sunket i jorden, - de havde bygget et gigantisk underjordisk system af gange. Det var dette forskerhold, som havde mødt Jack, på deres rejse jorden rundt efter aben, og ligeledes dette hold, der havde fortalt Jack, at Den Døde Bys Labyrinter eksisterede.

Da forskerholdet, anført af professor Kalla, var ved at komme tæt på, havde Ixak allerede vidst, at de var på vej, lang tid forinden. Han havde forberedt, hvad der ville ske, i mange måneder før, for han havde modtaget beskeder, om at de var undervejs, selv før de vidste det.

Professor Kalla fik endelig, mente han selv, øje på hangorillaen. Han lagde sit elektroniske våben til skulderen, og sigtede på Ixak hjertekammer, for professoren vidste, at hvis bare han skød gorillaen i hjertekammeret, så ville hans overordnede mission i livet blive fuldført : Han havde, som dreng, besluttet sig for, at han ville udrydde alt godt i denne verden.

Der lød et elektrisk skud fra professorens våben, og aben blev ramt, men da strålen var ved at penetrere den ydre krop, forvandlede Ixak sig. Hans ydre gorillakrop blev, i løbet af mikrosekunder, åbnet, og Ixak trak huden af sig lynhurtigt, inden han forsvandt videre ind i junglen. Professor Kalla og hans folk, fulgte efter, men Ixak var igen forduftet mellem deres svedige hænders fugt.

Ixak tog direkte til havet ved Pakistan, og herfra rejse han, som blind passager, med et fragtskib mod Afrikas østlige kyst, men skibet holdt ikke til rejsen : Ved Maldiverne gik det på grund, og vandet strømmede ind af siden, ned i lastrummet hvor Ixak befandt sig. Han reddede sig selv ved at meditere, mens han var under vandet, og livløs fandt et par børn ham i strandkanten natten mellem den femtende og sekstende august, hvilket var hans fødselsdag, så hurtigt fik han samlet sig, og spurgte – igennem hans åndenet – om de ikke ville være med til at fejre ham. De to børn, som aldrig havde hørt om fødselsdag, hjalp ham hurtigt op til landsbyen, hvor han – igennem hans åndenet – mediterede balloner, lagkager og musik frem. Gaverne opfandt børnene, og om aftenen talte høvdingen ved bålet. Han sagde : En dag vil der sikkert komme et skib, langvejs fra, og det vil indgyde dig, til at rejse med det over alle verdenshavene, til hvilket du vil svare, at du ikke har lyst. En anden dag vil der komme en smuk kvinde, og beder dig om at gifte dig med hende, til hvilket du vil svare, at du ikke har lyst. En tredje dag vil der komme en Gud, anført af djævle, som vil bede dig om din hjælp, til hvilket du vil svare ..., at du har lyst. Dette svar vil du give Ham, fordi du mener, at planeten Jordan har fortjent et liv uden djævle. Og du vil opdage, at kærligheden altid vil sejre over det onde. Derfor, fordi Han vil lære dig dette, vil du begive dig ud i verdenen med Ham, som et støvkorn ved hans side. Og din mund vil være lukket men din ånd stor.

Ixak takkede mange gange høvdingen, i hans åndenet, og rejste sig pludseligt, for at gå imod stranden, hvor havets mørkeste bølger skyllede ind over det kridhvide sand. Her gik han ud i bølgerne, og lod sig synke mod bunden. Børnene på strandkanten bevægede knap nok deres åndedræt, ved synet at Ixak der forsvandt ned under havets bølgende pragtfuldhed, mens månen legede dens tågede skyggedans foroven.

Da Ixak var nået bunden, satte han sig mageligt til rette og begyndte at meditere. Her fandt han den absolutte ro. Kun delfinerne var hans selskab.

Hen imod morgensolens orangefarvede himmel satte han sig på en delfins ryg, og lod den svømme ham ud i det store ocean, for Ixak var stadig fast besluttet på at komme til Afrikas østkyst.

Sen aften kravlede han af delfinens ryg, og begav sig op mod vandkanten på Afrikas østkyst. Han havde under rejsen telepateret til høvdingen, og fortalt ham, at han skulle forklare børnene, at han ikke var død, men blot var rejst videre.

Da han gik i land på stranden, var amerikanerne ved at landsætte deres tropper samtidig. Med store fartøjer, der både kunne sejle og køre i sandet, med tusindvis af kampklædte mennesker, var de ved at besætte Afrika fra kontingentets østkyst. Synet var meget imponerende og overvældende, af samme karakter som hos nogle mennesker når de er under åben himmel. Han telepaterede sig væk fra den øredøvende larm, ind i stilhedens enkle univers, og overhørte at en person råbte efter ham.

En løjtnant af marinen kom hastigt løbende mod ham bagfra, men da Ixak var i telepatiens univers, hørte han ikke hans gentagne råb : Stop, stop, stop. Et skridt fra døden, tænkte løjtnanten. Der lød et brag, efterfulgt af et hvidt lys, og langsomt steg en lyskugle mod himlen. Da kuglen, med et skarpere lys end solen, var kommet helt op, dannede der sig nedenunder en paddehat, som levn fra det store brag. Alt dødeligt blev udslettet, men ånder boblede op af kroppene, og dannede hurtigt et net, som bestod af deres drømme kombineret med deres ånd. Således blev drømmenettet og åndenettet til, sagde styrmanden, der mens han havde fortalt, havde haft en kikkert for øjnene, og i det yderste af horisonten set på et gigantisk sejlskib. Tænk, sagde han, det har I godt af.

FAR, FAR, KRIGSMAND

Styrmanden, og hans fragtskib, nærmede sig varsomt det gigantiske sejlskib. De forsøgte at få radiokontakt med eventuelle ombordværende, men signalet de udsendte gav ingen respons, så de prøvede i stedet med radiohjelmen.

Hallo ... hallo, kan I læse mine tanker, tænkte styrmanden, der stod bag roret og røg en cigaret. Hallo, forsøgte han igen, men stadig intet svar kom ind i radiohjelmens elektroniske netværk. Jeg kan ikke aflæse nogens tanker overhovedet, sagde han til andenstyrmanden, som var født indianer, i et reservat, men efterhånden, og slidsomt, havde arbejdet sig op i tilværelsen. Vi lægger til ved sejlskibet, sagde han til indianeren.

Selvom fragtskibet var stort, virkede det som en dråbe i et badekar i forhold til sejlskibet. Størrelsesforholdet synes at være taget ud af et mareridt, hvor man ser en lille flue foran en enorm murvæg, der bag sig har universets uendelighed. En uendelighed man kan skimte svagt. Det var dette billede, indianeren fik, da de på det blikstille hav standsede motorerne, for at lade en lille jolle sejle hen til sejlskibets bagbord side.

På det stille hav, i den stille sol, som indgød til forandring, sejlede den lille jolle, med den røde indianer, i slipstrømmene fra det enorme sejlskib, hvor Jesus måske var ombord.

Da indianeren nåede bagbord, var stanken overskyggende vammel, men han holdt sig for næsen og kravlede de seks meter, der var op til dækket. Denne manøvre kunne kun lade sig at gøre, fordi han var indianer af afstamning.

På dækket mødte der ham et syn uden lige : Mere end hundrede døde menneskekroppe, der alle synes at have forsøgt sig på at rive deres tøj af kroppen, og som af uforklarlige grunde havde hud rød overalt. Noget andet var deres øjne, de var nærmest stukket ud ..., af solen spurgte indianeren sig selv.

Han begyndte at gå rundt på skibet, og lige meget hvor han kom, mødte der ham det samme syn. Indtil han fandt et lig, der havde almindelig hudfarve, hvid. Men med dette lig var der også noget udsædvanligt : Hans øjne var stadig intakte, men hans hår på hovedet, og på resten af kroppen, var nærmest brændt af ..., gad vide om solen har været for skarp, tænkte indianeren.

Pludselig slog den hvide mand sine øjne op, da indianeren var ved at passere, hvilket gjorde at de begge fik begge et chok, som ikke kunne aftage hos indianeren, selv da de var tilbage på fragtskibet.

Styrmanden fattede ikke, hvad han skulle gøre, indtil en underordnet fortalte, at han kendte til et sindssygehospital i New World, som lå på den anden side af oceanet.

Fragtskibet, der nu fragtede sindssyge, sejlede alt hvad rammer og tøjler kunne bære, og nåede tretten dage senere til New World, hvor de begge blev indlagt for svære psykoser.

Jesus kunne de første dage ikke tale, og da han nogle dage efter kunne formulere sig, og fortalte, hvad han hed, og hvem han var, kom han bag de skudsikre døre. Lukket afdeling med

forhøjet dosis. Her fortalte han, hvad hans mission var, og hans dosis blev yderligere forhøjet. Da han efter lang tid på hospitalet begyndte at fortælle mere af hans historie, blev han overført til Sikringen, som var stedet, hvor der ingen vej var tilbage fra. Det var først, da han en sen aften på Sikringen, stødte på en ældre herre, der kaldte sig Anklars, at han igen begyndte at tro på, at hvad han havde oplevet ikke kun var fantasi. De følgende aftener lagde disse to individualister deres flugtplan, som mislykkedes. Derfor lagde de den næste, som ligeledes mislykkedes, og den næste ...

Nu til dage skal man være skør, for ikke selv at blive skør, sagde manden på fjernsynsskærmen. Foran t.v. et sad Djævelen i egen lave person, med chips og øl indenfor rækkevidde, og så ikke engang på skærmens dødslys. Det var der blot for at stimulere hans sanser, mens han ufortrødent indtog livets goder i store mængder. Han skiftede kanalen på fjernsynet til station 666, og ud tonede Jesus enecelle.

Dagene efter spekulerede Djævelen, på hvad han kunne gøre, og nogle dage efter at Djævelen havde set Jesus på t.v., modtog Sikringens overlæge et brev, om at en vis overlæge Flemmingag gerne ville låne patienten Jesus til observation, hvilket straks skete. Senere på dagen hentede Flemmingag Jesus, og sammen forlod de det topsikrede sindssygehospital.

Da de krydsede porten, begyndte ørkensandet, og hurtigt ebbede over hundrede mennesker, heriblandt mange børn, frem, for at velkomme Jesus.

Landsbyen hedder Frigiv, sagde Djævelen. Tror du, at du kan leve her i fred. Ja svarede Jesus, mens to børn kom ham løbende i møde, mens de kaldte navnet far. Krigsmand, tænkte Jasug, inden han begyndte at løbe sin fremtid i møde.

The End